

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
Кафедра атлетичних видів спорту

**КЛАСИФІКАЦІЯ, СИСТЕМАТИКА, ТЕРМІНОЛОГІЯ
В СПОРТИВНИХ ВИДАХ БОРОТЬБИ**

Лекція з дисципліни ТіМОВС для студентів I курсів факультету спорту
та факультету фізичного виховання за ОКР «бакалавр»
(цикл боротьби)

Розглянуто та затверджено
на засіданні кафедри АВС
«__» _____ 20__ р.
Зав.кафедрою АВС
доцент _____ Ф.І.Загура

Підготував ст.викладач
Стельмах Ю.Ю.

Львів
20__ р.

План

1. Класифікація, систематика і термінологія в науці, та різних сферах людської діяльності.
2. Створення класифікації техніки спортивної боротьби.
3. Класифікація видів боротьби.
4. Основні терміни техніки боротьби.
5. Класифікація рівнів спортивної майстерності борців.
6. Класифікація вікових груп.
7. Класифікація вагових категорій.
8. Класифікація спортивних змагань.
9. Класифікація суддів.
10. Класифікація тренерсько-викладацьких кадрів.
11. Контрольні запитання.
12. Рекомендована література.

1). Спортивна боротьба являє собою складний вид спорту. Складність цього виду спорту полягає у наявності різних видів спортивної боротьби. Учбово-тренувальний процес ставить нас перед необхідністю прагнути упорядкованого розподілу багаточисельності об'єктів техніки та тактики, вправ, ступені спортивної класифікації борців за ваговими категоріями і віковими групами.

Тренери по боротьбі в своїй повсякденній роботі постійно займаються класифікацією. Це відбувається тоді, коли їм необхідно буває створити однорідні групи тих, що займаються, коли доводиться підтримувати рівень однорідності груп протягом навчального року шляхом підбору тих, що займаються відповідно до віку, вагою, зростанням і підготовленістю і так далі і на заняттях тренерам доводиться удаватися до різних прийомів класифікації, складаючи пари борців для тренування.

Процес та результат такого впорядкування називається класифікацією та систематикою, необхідність в якій відчувають учбові заклади, наукові працівники і спортивна практика.

Класифікація - це розподіл безлічі об'єктів (в даному випадку техніка) на класи, згідно найбільш істотним їх ознакам.

Класифікація - латинське слово, яке складається з двох частин: classis - розряд та расене - робити. Класифікація вживається у двох значеннях - як процес розподілу на класи та як результат розподілу, що виражений у схемах.

Простим прикладом класифікування у спортивній боротьбі може бути розподіл усіх борців за ваговими категоріями /48-130 кг/ або за спортивними результатами /від новачка до мсмк/. Мета класифікації у першому випадку - розподіл борців на такі групи, в середині яких вони могли б змагатися поміж собою у рівних умовах. При цьому як єдину ознаку взяти як особисту вагу спортсмена.

Можна було б розподілити борців на групи за іншими ознаками - комплексний показник - зріст, вага та фізичні якості, але здійснити це більш

складно і разом з тим не має в цьому необхідності, оскільки класифікація борців тільки за ваговими категоріями достатньо задовільняє запити практики.

Цей приклад показує якими можливостями володіють класифікатори і як важливо для практики обрати найкращу єдину ознаку для поділу усього різнобіччя у класи.

Систематика - від грецького *sistematikos* складене із частин.

Систематика - це галузь знання, яка розглядає принципи і методи систематизації.

Систематизація розкриває можливості даної класифікаційної схеми і розкриває її недоліки. Із загальної маси об'єктів класифікації систематика допомагає виділити особливості підрозділів вищого рангу. Вона допомагає зрозуміти, які властивості підрозділів є загальними і які говорять про відмінність.

Систематика прийомів боротьби - це встановлення зв'язку та взаємозалежності між різними групами прийомів і розподіл їх у певній послідовності за отупінню важкості, складності, структури і т.д.

У боротьбі класифікація та систематика не можливі без попереднього визначення специфічних понять на основі загальної мови. Таким чином мовою виявляється термінологія.

Термінологія визначається як галузь знань про загальні закономірності утворення понять, визначень і термінів, про принципи виявлення систем понять, правила їх фіксації в класифікаціях і визначеннях, а також про способи позначення понять різними структурами термінів" і індексів.

Термінологія боротьби - це сукупність термінів, якими користуються спеціалісти в науково-педагогічній та спортивній роботі.

На сьогодні теорія класифікації спортивної боротьби в цілому розвинута недостатньо - ми маємо тільки класифікацію основних прийомів боротьби /немає класифікації захистів, контрприйомів, захапів/. І ще ми не маємо наукових підстав класифікації загальнорозвиваючих та спеціальних

вправ. Покладений тільки початок створення класифікації тактики боротьби /роботи А.М.Ленца/. Історія створення класифікації, систематики та термінології спортивної боротьби показує, що це довготривалий та важкий процес. Одна із перших спроб класифікувати техніку класичної боротьби була здійснена французькими фахівцями зі спортивної боротьби ще у 1928 році... А відтак у 1940 році цю спробу здійснили Г.В.Гончаров та М.М.Сорокін. Всі прийоми греко-римської боротьби ці автори розділили на чотири групи.

- 1 - передній, боковий та задній пояс;
- 2 - кидки через стегно;
- 3 – напіввуплеси
- 4 - суплеси.

Прийоми боротьби у партері розподілялися на дві групи.

- 1 - перевороти;
- 2 - кидки.

Головною помилкою цієї класифікації було те, що не було вибрано єдиної ознаки. Терміни були не зрозумілі і не відображали різнобічних дій борців. Ця класифікація не могла задовольнити запити спеціалістів.

Техніку боротьби самбо вперше класифікував З.Ощепков. Але в зв'язку з тим, що він у 1938 році був репресований та знищений, то класифікація техніки боротьби самбо вперше вийшла у 1949 році під редакцією його учня А.А. Харлампієва. В цій класифікації усі прийоми розподілялися на боротьбу "стоячи" і "лежачи" а кожний з цих розділів мав у собі 3 групи:

1. Боротьба стоячи: а/кидки в основному руками, б/кидки в основному ногами, в/кидки в основному тулубом.
2. Боротьба лежачи: а/утримання, б/перевертання та завалювання, в/больові прийоми.

У 1951 році М.М.Сорокіним був запропонований проект єдиної для всіх 3-х видів боротьби класифікації техніки. Вона являла собою:

Греко-римська /класична/ боротьба.

Стойка.

1. Переводи до партеру.
2. Кидки вперед, через спину, назад.
3. Зіштовхування вперед.

Партер.

1. Перевороти вперед, вбік, назад.
2. Кидки вперед, назад.

Вільна боротьба.

Стойка.

1. Переводи до партеру.
2. Кидки вперед, через спину, назад.
3. Зіштовхування вперед.
4. Кидки вбік.

Партер.

1. Перевороти вперед, вбік, назад.
2. Кидки вперед, назад.

Для греко-римської та вільної боротьби виділено особливий розділ - прийоми "на мості":

1. Накривання вперед, назад.
2. Перевороти вбік, вбік через себе.

Боротьба самбо.

Стойка.

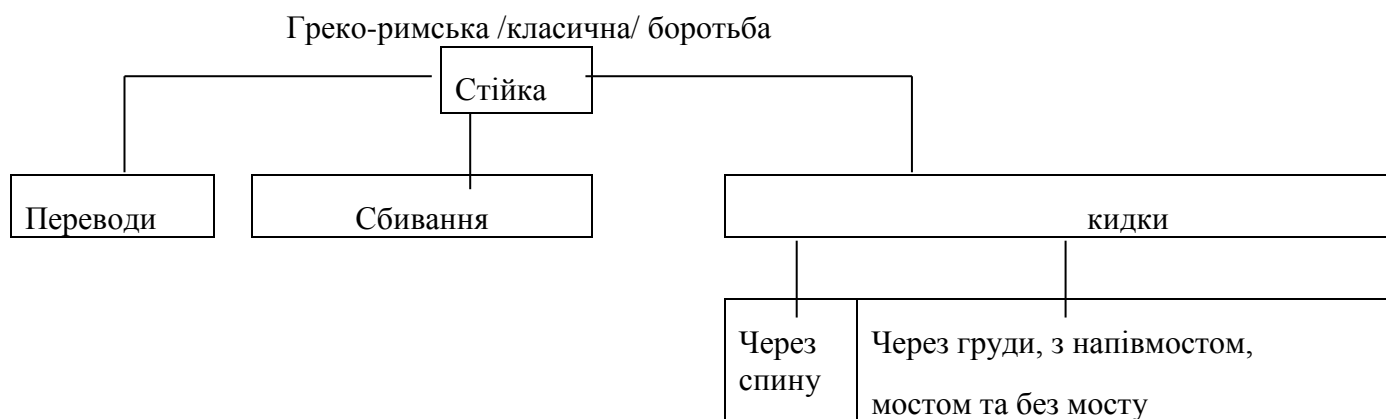
1. Переводи до партеру.
2. Кидки вперед, через спину, назад.
3. Зіштовхування вперед.
4. Кидки вбік.

1. Утримання.

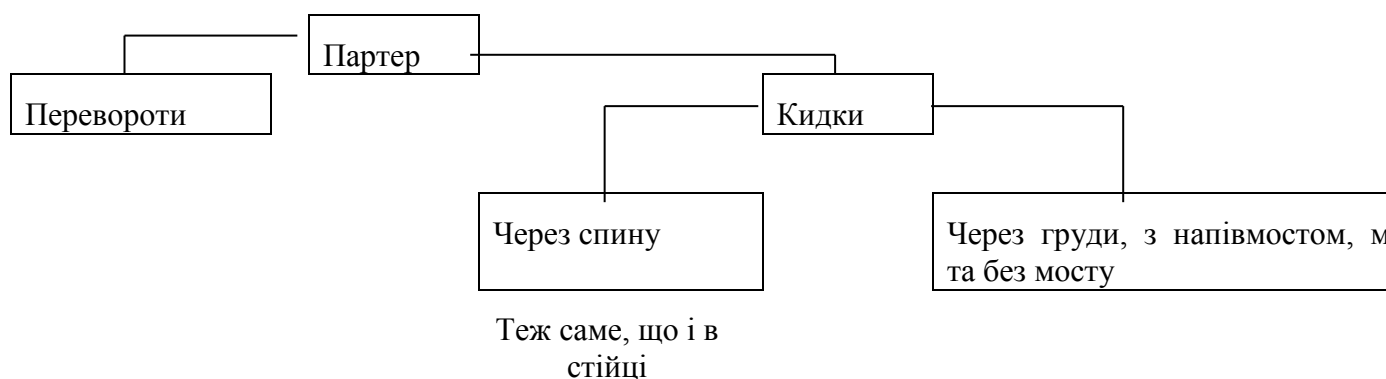
2. Перевороти вперед, вбік, назад.
3. Больові прийоми: а/перегибання у суглобах, б/повороти у суглобах.

Цей проект не одержав схвалення, так як його недосконалість була очевидною. 17 березня 1952 року комітет у справах фізичної культури та

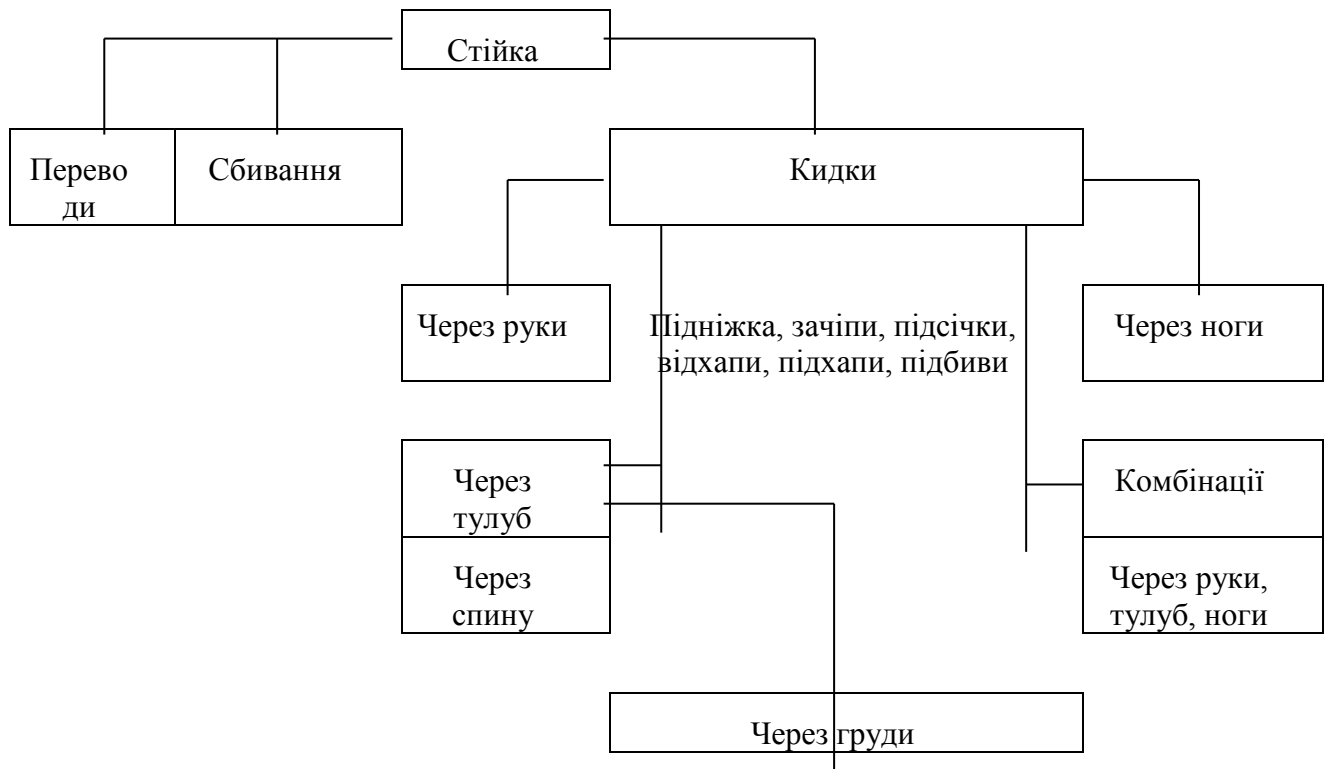
спорту затвердив нову класифікацію під редакцією М.М. Ралковського, А.З.Катуліна і М.Г.Чионова. Ця класифікація найбільш доцільним чином відображала суть техніки боротьби. Суть її полягала в тому, що вона була поділена за видами боротьби і, а свою чергу, вид боротьби ділився на багаторівневе класифікування.

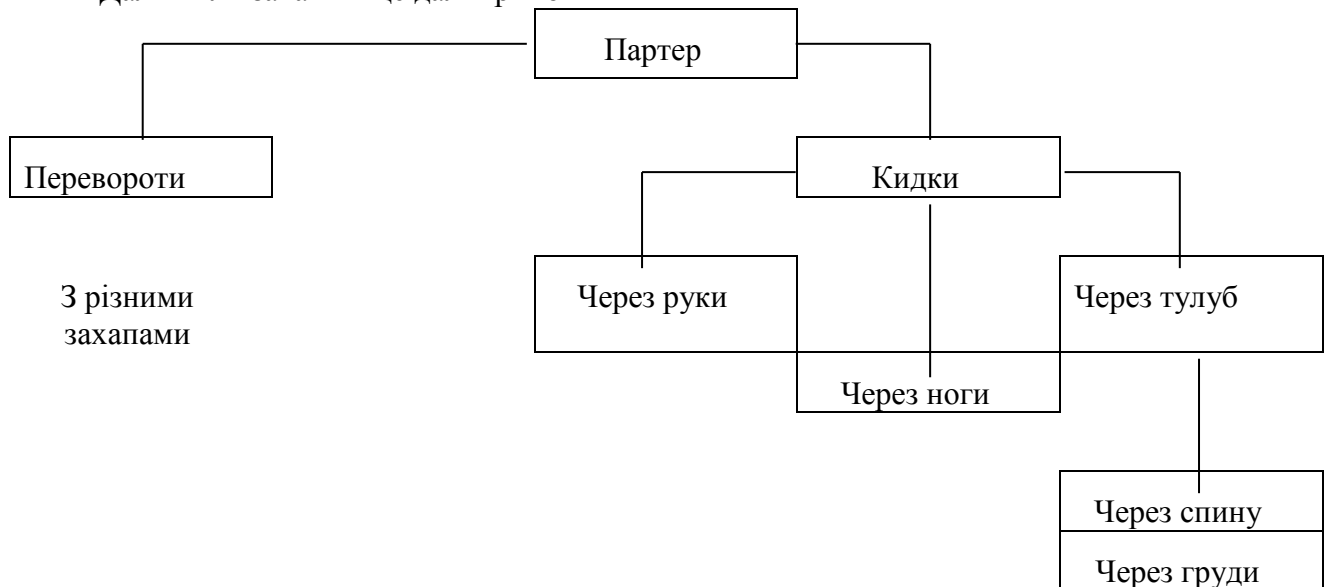
Виконання цих технічних дій здійснювалися з різними захапами та подальшим виконанням прийомів.

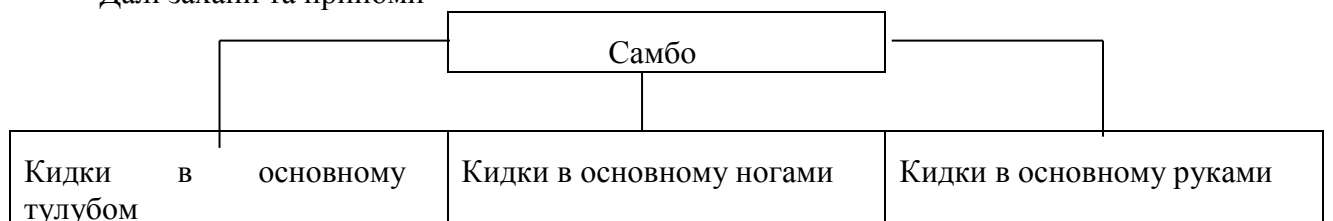
Вільна боротьба

Далі йшли захапи і ще далі прийоми

Далі захапи та прийоми

Саме поняття боротьба характеризується взаємним переборюванням опору за допомогою застосування дозволених правилами змагань спеціальних технічних та тактичних дій.

Боротьба, як вид спорту, культивується різними народами на протязі багатьох віків. І, звичайно, з боротьби проводилися змагання. На цих змаганнях народжувалися різні прийоми для досягнення перемоги. Так, з часом народилися правила змагань та техніка боротьби. Спочатку техніка боротьби та правила змагань розвивалися одночасно, у тісному зв'язку, змінюючи та доповнюючи один одного, тобто іншими словами правила не тиснули на технічні дії. Яскравим прикладом можуть служити бої гладіаторів, де будь-які прийоми були добрі для досягнення перемоги.

У подальшому правила стали впливати на розвиток, та обсяг техніки. Були визначені межі застосування тих чи інших технічних дій, за допомогою яких досягалася перемога. У зв'язку з цим і поділялися види боротьби.

У наш час будь-який вид боротьби та застосовані в них прийоми регламентується правилами, за якими проводяться змагання. Види боротьби різні і мають певні ознаки.

Отже, якщо класифікація прийомів боротьби являє собою розподіл усіх відомих прийомів по групах у відповідності із загальною для кожної групи ознакою, то систематика - це розподіл груп прийом за ступінню складності та важкості.

Вірне рішення питань класифікації, систематики та термінології прийомів спортивної боротьби має велике значення для підвищення якості учбово-спортивної роботи з даного виду боротьби. І як вище було зазначено, враховуючи це, Комітет з фізичної культури та спорту затвердив у 1952 році "Єдину класифікацію, систематику і термінологію класичної та вільної боротьби", яка в свій час відіграла позитивну роль. Подальший досвід роботи з боротьби показав, що запропонована класифікація, послідовність вивчення прийомів потребує перегляду; назва багатьох прийомів, контрприймів не відображують головної суті виконуваної технічної дії, захисти,

контрприйоми та інші дії у ряді випадків були приведені не вірно. З метою усунення цих недоліків вводиться нова "Єдина класифікація, систематика та термінологія прийомів класичної та вільної боротьби" -1959 рік.

Класифікація 1959 року перевірялася практикою більше 30 років і є на сьогодні діючою класифікацією з боротьби. Ця класифікація ” являє собою багаторівневу класифікаційну систему.

Класи - технічні дії виконувані у стійці або партері /I-й рівень/.

Підкласи - поєднують оцінювані правилами дії борців - кидки, переводи, перевероти - /II-й рівень/.

Групи поєднують поняття, характеризуючі основні дії атакуючого борця - прогином, нахилом і ін. - /III-й рівень/.

Підгрупи - варіанти прийомів - /IV-й рівень/, визначають деталі прийому – захап, дію ногами і ін.

Недолік цієї класифікації в тому, що вона поєднує два види боротьби. Тому питання єдиною для всіх видів боротьби класифікації залишилось не вирішеним.

Між боротьбою класичною, вільно, самбо та дзюдо немає видової різниці. У кожному з цих видів процес двобою здійснюється в однакових умовах, всі види мають єдину педагогічну і приблизно схожу спортивну задачу. Враховуючи це, ряд тренерів та наукових працівників вважають, що наявність чотирьох різних класифікацій є істотною незручністю і викликає значні утруднення в практичній роботі та негативно відображаються на розвиткові теорії та практики, спортивної боротьби висиваючи штучні кордони між видами боротьби. Відсутність єдиної класифікації розпилює та ізолює сили дослідників боротьби, стає на перепоні до створення єдиної термінології, необхідної як в учбовій та науковій роботі, так і в спортивній практиці.

Враховуючи, що маються загальні поняття "боротьба" і загальне поняття "техніка боротьби" що процес двобою здійснюється в однакових умовах П.Купцов /Москва/ запропонував техніку усіх видів боротьби

відобразити єдиною класифікацією.

Що ж може бути взяте за основу єдиної класифікації? З позиції найбільш загальної порівняльної характеристики техніки чотирьох видів боротьби греко-римська боротьба являє собою вид, в якому дії борців найбільш обмежані правилами змагань. Обсяг техніки вільної боротьби містить в собі все, що входить в греко-римську боротьбу плюс дії ногами і захапи руками за ноги. Відповідно техніка боротьби самбо включає все, що дозволено у греко-римській та вільній боротьбі плюс утримання та больові прийоми. Техніку дзюдо доповнюють удушення.

Тому схематично схожість і різниця обсягів техніки можна подати у виді схеми:

Дивіться схему єдиної класифікації прийомів техніки спортивних видів боротьби.

Г-Р	ВІЛ	САМБО	ДЗЮДО

Схема єдиної класифікації є чотирьохрівневою:

Приклад:

- 1 рівень - стійка;
- 2 рівень - кидок/який відбувся/;
- 3 рівень - прогином /як він виконаний/;
- 4 рівень - з захопом руки та тулуба /греко-римська боротьба/
- з захопом руки та тулуба з підсічкою /вільна/;
- з захопом за пояс з підсічкою /самбо, дзюдо/.

Цей приклад одночасно свідчить про те, що при єдиній класифікації може бути використана термінологія, придатна для всіх чотирьох видів боротьби.

Ми детально ознайомилися із поняттями класифікація та систематика у

боротьбі.

Третім компонентом у прийомах боротьби є термінологія.

Лат. Therminus - межа, кордон.

Чітко обмежене поняття

Грець logos - вчення, наука

Термінологія - це сукупність термінів, вживаних у будь-якій галузі знання чи мистецтва, на підставі наукових, тобто на узагальнених систематизованих знаннях.

Термін повинен бути: 1.Коротким та легко виговорюватися. 2. Образним та легко запам'ятовуватися. Термін повинен мати чітке визначення, відмежовуючи даний предмет чи поняття від усіх інших. Термінологія в цілому повинна мати якомога менше термінів та сполученнями цих термінів охоплювати якомога більшу кількість понять та різновидностей предметів. Ці сполучення не повинні бути випадкового характеру, а підкорятися суворо встановленим правилам, які один раз засвоєні будуть полегшувати запам'ятовування цих сполучень. Ново народжені терміни повинні включатися в єдину термінологію.

Три компоненти: класифікація, систематика, термінологія допомагають впорядкувати педагогічний процес. Класифікація розподіляє прийоми за групами, а це полегшує користування усім різнобарв'ям техніки. Систематика прийомів складена на основі класифікації, так само як і класифікація про всю техніку, про взаємозв'язок між групами та прийомами.

Усі прийоми застосовувані борцями під час сутичок різні за своєю структурою, тому прийоми діляться за схожістю основи їх структури /перевороти скрученням/

Істотно, помістити у схемах усе різнобіччя прийомів дуже важко, так як кожний прийом має велику кількість варіантів, варіанти прийомів удосконалюються доповнюються, що сприяв збагаченню техніки боротьби. Звідси і зміна і удосконалення систематики та класифікації спортивної боротьби. Поділ прийомів на групи та підгрупи в останній класифікації дає

можливість включити знову з'явившийся прийом в одну з існуючих класифікаційних груп. Крім прийомів, які мають безпосереднє відношення до тої чи іншої групи прийомів мають місце прийоми займаючі проміжкове положення у класифікаційних схемах. Це перехідні прийоми: кидок через спину з підніжкою прийом має особливості кидка через спину та кидка підніжкою. Такі прийоми у залежності від особливостей проведення їх можна відносити до тієї чи іншої групи прийомів.

Термінологія пов'язана з класифікацією та систематикою і залежна від них. Вона служить для розуміння суті прийому. Деякі назви прийомів зклалися з практики роботи педагогів, наприклад "ножиці".

Таку назву може зрозуміти тільки людина, яка мав безпосереднє відношення до боротьби. Термінологія, яку вам необхідно знати, передбачає прирівнювання подібних понять усіх чотирьох видів боротьби. Хоча термінологія боротьби самбо та дзюдо дещо різниться від термінології греко-римської та вільної боротьби і ми до неї повернемося пізніше.

Термінологія побудована за принципом: 1 - короткості; 2-чіткості та ясності, 3-відповідності із законами словотворення та граматики. Терміни, як правило, складаються із одного-двох слів: стійка, ключ: але-захап шиї з-під плеча.

Утворюються терміни таким чином: 1. Надання нового значення деяким словам. Наприклад: ключ-захап руки, міст - положення борця, млин - прийом.

2. Наданням певного значення похідним словам. Наприклад: обвив - спеціальний рух ногами, накат-прийом у партері, кидок-дія з відривом від килиму.

3. Застосуванням іншомовних слів: партер, туше...

4. Складанням скорочених слів: контрприйом-прийом у відповідь, самбо - вид боротьби.

5. Застосуванням словосполучень: зворотний хап - незвичайний хап, кидок нахилом-кидок за рахунок нахилу тулуба, тощо.

Звичайно, пропонована термінологія не б незмінною, вона удосконалюється, змінюється і у подальшому буде переживати зміни, .

Як вище було зазначено термінологія боротьби самбо дещо різниться від термінології боротьби греко-римської та вільної. З перших днів становлення боротьби самбо /1938/ почалась боротьба з єдину назву та єдину термінологію самбо. Книжки з боротьби самбо, що почали видаватися /1949р/ розширили розповсюдження термінології. Особливо допомогло систематизування техніки боротьби самбо і основ термінології /1960р./.

Термінологія самбо створена на основі відповідної класифікації всієї техніки, тактики та методики самбо. З усіх систематизацій техніки боротьби для термінології найбільш підходить морфологічна, тобто систематизація за формулою прийомів. Вона дає можливість розкласти всю техніку по частинах, відділах та групах, в основі яких лежать загальні ознаки. У цій систематизації немає повторів /як в методичній або тактичній/.

Термінологія боротьби дзюдо відмінна від термінів інших видів боротьби і вимагає особого вивчення.

Техніка боротьби складається з великої кількості різноманітних за структурою руху прийомів. Назвати кожний прийом боротьби окремими термінами неможливо...

Вірна назва прийому має важливе значення для точного його розуміння. Тому назва прийому дається у залежності від його структури. Для визначення назви прийому встановлені наступні правила:

1. Назва прийому складається з двох або трьох частин.
2. Перша частина являє собою основну технічну ознаку прийому, назву основної класифікаційної групи. Наприклад: кидок, звалювання, перевід, переверот, утримання.
3. Друга частина назви дає характеристику основного елемента у структурі прийому, особливість положення, або виконання основної дії. Наприклад: кидок обвивом, перевід пірнанням, переверот переходом.

4. Третя частина назви визначає деталі прийому допоміжні рухи і захапи, їх спрямування та особливості. Наприклад: переворот розгинанням захопом шиї з-під плеча та обвивом ноги або кидок через плечі захопом руки та одноіменної ноги.

Для скорочення назви прийому застосовується опускання деяких термінів, без яких ясність назви не змінюється. Наприклад: переворот обертанням - вертушка; переворот скручуванням захопом двох рук збоку - переворот захопом двох рук збоку.

Як правило у третій частині назад прийому найбільша кількість слів, в яких відмічаються різноманітні деталі техніки. В них показано яку кінцівку потрібно захопити /дальну ногу, різноіменну руку тощо/, а також з якого боку і всякого положення. Для скорочення назви прийняті деякі умовності. Застосовуються певні назви напрямків руху і вихідні положення з яких борець, виконує ці рухи. Причому назви рухів вказуються тільки по відношенню до борця виконуючого ці рухи: вгору, вниз, вперед, назад, вбік, до себе, за себе, через себе і т.д. Положення борця атакуючого може бути: зпереду, ззаді зверху, знизу, збоку, поперек, зі сторони плеча, голови, ніг та верхи.

Положення рук та ніг атакуючого по відношенню до супротивника можуть бути: зверху, знизу зпереду, ззаду, іззовні, зсередини, між руками, між ногами. Для поєднання двох елементів частин тіла або рухів між собою застосовується сполучник "з", "і", "та". При споеднанні елементів чи рухів сполучник "і" або "та" означає, що одна рука захоплює одну частину тіла, а друга іншу. Наприклад: захап голови та руки. Якщо застосовується сполучник "з", то це означає, що обидві частини тіла обхоплюються і кисті рук атакуючого з'єднуються. У цьому випадку застосовується термін "охап". Наприклад: захап тулуба з рукою /охап руки і тулуба/. Якщо сполучник "з" застосовується двох елементів в прийомі, то перша дія є основною, а друга допоміжна. Наприклад: кидок прогином із заступанням. Кидок прогином - основна дія, заступанням - допоміжна. Якщо ж два елементи дії поєднуються

сполучником “і”, то це означає, що для виконання прийому вони однакові за значенням. Наприклад: переворот захапом шиї і тулуба знизу.

При складанні назад треба пам'ятати, що прийоми які проводяться у стійці як правило починаються з переду тобто лицем в лице, а прийоми які проводяться у партері починаються ззаду-збоку. У всіх випадках назви необхідно вкладати так, аби використовуючи загально прийняті терміни і правила, робити назви коротше, зберігаючи ясність та точність характеризуючи рухи і дії.

Для зручності опису захапів руки і ноги борців називаються одноіменними і різноіменними. При описуванні боротьби у партері руки та ноги атакуючого борця називаються ближніми і дальніми. З метою вказування напрямів основної атакуючої дії борця в описі прийомів вводяться слова "за себе", "від себе" Захапи уточнюються словами "знизу", "ззовні", "знизу-ззовні" і т.д.

Таким чином теорія і практика боротьби вказують на можливість передачі інформації про техніку і тактику боротьби. А саме повні назви прийомів які утворюються на основі класифікаційної схеми обов'язково складаються з трьох частин. Ці частини вказують на приналежність до певного підкласу, до певної групи прийомів в середині підкласу і на підгрупу визначаючи захап, або інші деталі прийому.

Можна й неповно назвати прийом. У цьому випадку ми називаємо підклас і групу прийому.

Технічні дії позначаються також термінами-словами. Таке позначення прийомів відповідає назвам старої французької термінології - “суплес”, “нелсон”, “тур-де бра”, “тур де те”, та інші, або нашій робочій термінології - стегно, млин, вертушка.

Усі раніше існуючі існуючі на сьогодні види боротьби можна розділити /класифікувати/ на декілька груп. В основу класифікації покладена найважливіша ознака кожного виду боротьби - дозволені правилами прийоми боротьби із супротивником. Більшість видів боротьби у відповідності з цими

ознаками може бути поділена на наступні шість груп:

1. Боротьба у стійці без дій ногами і захапів нижче поясу.
2. Боротьба у стійці з дією ногами без захапів нижче поясу.
3. Боротьба у стійці з діями ногами та захапами нижче поясу.
4. Боротьба у стійці та партері без дій ногами, і захапів нижче поясу
5. Боротьба у стійці та партері з дією ногами і захапами нижче поясу
6. Боротьба у стійці та партері з дією ногами захапами нижче поясу і больовими прийомами.

Назви видів боротьби склались на основі мови народу, який її культивував. Наприклад, на грузинській мові слово "боротьба" вимовляється "чидаоба", на таджицькій - "гушти" на турецькій "гюреш" та ін.

Подаю у відповідності з класифікацією характеристику найбільш відомих відомих видів боротьби.

1. Боротьба у стійці без дії ногами і захапів нижче поясу.

Ця група видів боротьби має три основні особливості: 1. Захапи дозволено робити не нижче поясу; 2/ Забороняється виконувати прийоми ногами; 3. Забороняється боротися в партері /лежачи/. Характерною особливістю техніки у цій групі видів боротьби є силові рухи, за допомогою яких борець піднімає супротивника і кидає або звалює його на спину. Боротьба, як правило, ведеться на трав'яній площадці.

Російська боротьба /у сході із захапом навхрест/. Мета – силою "зламати" супротивника, звалитим або піднявши повалити на спину.

Молдаванська боротьба /тринта/. Мета - кинути супротивника одразу на обидві лопатки.

Татарська боротьба /куряш/. Мета підняти супротивника і кинути на спину падаючи разом з ним,

Калмицька боротьба. Сутичка вважається виграною, якщо супротивник опиняється кинутим на землю.

Стародавньо-грецька боротьба. Мета - повалити супротивника спиною на килим.

П. Боротьба у стійці з дією ногами без захопів нижче поясу.

Характерні риси видів боротьби цієї групи: костюм має м'який пояс; дозволяється застосовувати дії ногами... Захапи виконуються у своїй більшості за пояс, але в деяких видах боротьби допускаються захапи за костюм, та не нижче поясу. Боротьба в партері не проводиться. Не дивлячись на різницю у національних костюмах і деяку специфіку у правилах захопів та визначення переможця, ці види боротьби мають дуже багато загальних прийомів. Особливо це спостерігається при кидках за допомогою ніг. Боротьба проводиться на трав'яній площадці або килимі.

Узбецька боротьба курадї. Для перемоги треба кинути супротивника на спину, не дотискуючи його і не повертаючи на килим.

Російська боротьба не у схопі./мисливська/. Дозволялось захопувати один одного за пояс, рукав чи комір кафтаму однією, або ж двома руками. У боротьбі застосовували кидки через ноги.

Казахська боротьба курес. Перемагав той борець, який не відриваючи рук від поясу, звалить супротивника і примусить його торкнутися лопатками килима.

Киргизська боротьба курес. Борець-переможець, кинувши свого супротивника на спину.

Таджицька боротьба гушті. Переможець той, хто кине супротивника спиною вниз /бодай на одну лопатку/.

Туркменська боротьба гореш. Переможець повинен кинути свого супротивника на спину так, щоб він торкнувся землі трьома точками.

Грузинська боротьба гйдаоба. Переможець повинен кинути супротивника спиною на килим, не дотискуючи і не перевертаючи його. При відсутності чистої перемоги кращий борець овримує пів перемоги. Костюм борців зветься "чоха".

Вірменська боротьба кох. Переможець повинен кинути супротивника спиною на ма килим, не дотискуючи і не перевертаючи його.

Якуцька боротьба на поясах. Мета - збити супротивника на три точки.

III. Боротьба у стійці з дією ногами та захапами нижче поясу.

Характерна риса видів боротьби цієї групи - усі прийоми проводяться із захапами нижче поясу. Одночасно із застосуванням прийомів ногами. Не дивлячись на різницю у костюмах /у одних видах боротьби тулуб борця оголений, в інших борці надягають спеціальну куражку/, загальним залишається пояс, за який робляться захапи. Боротьба у партері не проводиться. Місце боротьби - трав'яна, пісчана або снігова площадка.

Таджицька боротьба /бухарська гушті/. Перемога надається за кидок супротивника на спину.

Тувіаська боротьба куреш. Перемога надається за доторкання до землі супротивника чотирма точками.

Якутська боротьба хапсагай. Технічні дії оцінюються: за доторкання однією рукою до землі зараховують штраф I бал, за решту доторкань, враховуючи і доторкання двома руками - поразка. Технічні дії, в основному виконуються поза захапом і рідкіше - зі спільного захапу. При кидках борець повинен встояти на ногах. Кидки, як правило, проводяться з відривом від землі.

До цієї класифікаційної групи також належать: японська боротьба сумо, швейцарська стара боротьба - швейцер швіген швейцарська нова боротьба сюіс, лібр, туркменська вільна боротьба - хівенська, англійська вільна боротьба кетч гольд, узбецька боротьба - бухарська. Об'єднує ці види боротьби мета - кинути супротивника на спину. Час боротьби не обмежений

IV. Боротьба у стійці і партері без дії ногами та захапів нижче поясу /греко-римська/.

Міжнародна спортивна боротьба. Мета

V. Боротьба у стійці і партері з дією ногами і захапами нижче поясу. Вільна боротьба.

Міжнародна спортивна боротьба. Мета

Стародавня єгипетська боротьба.

Стародавня грецька боротьба панкратіон. Мета - притиснути супротивника спиною до землі.

Азербайджанська боротьба гюлеш. Для перелоги треба притиснути супротивника обома лопатками до килиму. Перемога може бути присуджена також за велику кількість проведених прийомів.

Іранська боротьба - персидська кошті. Мета боротьби - положити супротивника на спину.

Пакістанська боротьба кушті - професійна боротьба.

Турецька боротьба гюреш.

Ланкаширська боротьба ольт фрі реслінг.

VI. Боротьба у стійці і партері з діями ногами, захапами нижче поясу та больовими прийомами.

В цій групі видів боротьби дозволяється застосовувати кидки утримання на спині та больові прийоми /перегинання та повертання кінцівок у суглобах та різні здавлення/. Забороняються лише удари та небезпечні для життя захапи. Больові та удушуючі прийоми застосовуються з метою примусити супротивника до здачі.

Японська боротьба дзюдо - дослівний переклад - "шлях до спритності, гнучкості, еластичності". Міжнародна спортивна боротьба.

Боротьба самбо. Самозахист без зброї. Міжнародна спортивна боротьба.

Вільно-американська боротьба. кеч-ез кеч-кен. Любительська боротьба.

Вільно-американська професійна боротьба-реслінг.

Голанська боротьба самозахист. Перемога зараховується у випадку якщо один із супротивників визнає себе переможеним.

Як ми бачили вища будь-який вид боротьби і застосовувані в них прийоми регламентуються правилами, за якими проводяться змагання.

Правила змагань у багаточисельних видах боротьби залежать від характеру боротьби та відрізняються один від одного різними ознаками, основними з яких є наступні:

1. Суть перемоги /оцінка технічних дій/.

2. Доволені правилами способи досягнення перемоги і положення в яких ведеться боротьба.
3. Костюм борця.
4. Тривалість сутички.

Найбільш важливими ознаками, за якими розрізняються види боротьби є суть перемоги.. та дозволені способи її досягнення... Істотне значення має також костюм борця.. Тривалість сутички безпосередньо не впливає на техніку боротьби, але позначається на її темпі та інтенсивності.

У відповідності з цими ознаками і склались різні види боротьби. Одні з них вже зникли і відомі лише пам"ятникам мистецтва та літературним джерелам, інші отримали розповсюдження і широко використовуються у сучасній спортивній практиці. Найбільшого розвитку та міжнародного визнання набули такі види боротьби як греко-римська, вільна, дзюдо та самбо/

11) Контрольні запитання.

1. Що визначають поняття "класифікація", "систематика", "термінологія"?
2. В чому відмінність понять "класифікація" і "систематика"?
3. Коли з'явилась перша класифікація техніки спортивної боротьби, в яких видах? (1928,1889)
4. На яких мовах складені перші класифікації техніки?
5. Коли створена остання класифікація техніки спортивної боротьби і яка її повна назва?
6. Назвіть основні принципи класифікації техніки боротьби?
7. Які класифікації, крім техніки існують в спорті і в спортивній боротьбі?
8. Назвіть термінологічні принципи складання назв технічних дій у спортивній боротьбі?
9. Назвіть основні вимоги до сучасних термінів техніки боротьби

- 10.Визначення поняття класифікація та її застосування у спортивних видах боротьби.
- 11.Визначення поняття систематика та її основні завдання в спорті.
- 12.Класифікація та способи проведення змагань в спортивних видах боротьби.
- 13.Створення класифікації техніки спортивної боротьби.
- 14.Класифікація видів боротьби.
- 15.Класифікація рівнів спортивної майстерності борців.Класифікація вікових груп.
- 16.Класифікація вагових категорій.
- 17.Класифікація спортивних змагань.
- 18.Класифікація суддів.
- 19.Класифікація тренерсько-викладацьких кадрів.
- 20.Визначення поняття термінологія та основні терміни в обраному виді спорту.
- 21.Основні терміни техніки боротьби.

12). Рекомендована література:

1. Бойко В. Ф. Физическая подготовка борцов / В. Ф. Бойко, Г. В. Данько. – К.: Олимп.лит., 2004. – 224 с.
2. Вільна боротьба: чоловіки, жінки. Навчальна програма для дитячо-юнацьких спортивних шкіл олімпійського резерву, шкіл вищої спортивної майстерності та спеціалізованих навчальних закладів спортивного профілю. – К.: АСБУ, 2012. – 96 с.
3. Гаськов А. В. Теоретические аспекты построения спортивной тренировки в единоборствах / А. В. Гаськов, В. А. Кузьмин. – Красноярск: КрасГУ, 2002. – 103 с.
4. Карелин А. А. Спортивная подготовка борцов высокой квалификации / А. А. Карелин. – Новосибирск, 2002. – 479 с.

5. Круцевич Т. Ю Теория и методика физического воспитания: учебник [для высших учебных заведений физ. воспитания и спорта] / ред. Т. Ю. Круцевич. – К.: Олімп. л-ра, 2005. – Т. 1. – 381 с.
6. Матвеев Л. П. Основы общей теории спорта и системы подготовки спортсменов./ Л. П. Матвеев – К.: Олимп.лит., 1999. – 318 с.
7. Научно-методическое сопровождение подготовки спортсменов в видах спортивных единоборств: Методические рекомендации / А. О. Акопян, В. А. Панков, О. В. Жбанков, Л. А. Кулагина. – М., ВНИИФК, 2004. – 51 с.
8. Озолин Н. Г. Настольная книга тренера./ Н. Г. Озолин – М.: АСТ, 2004.- 864 с.
9. Пістун А. І. Спортивна боротьба : [навч. посібник] / А. І. Пістун. – Львів: «Тріада плюс», 2008. – 862 с.
10. Платонов В. Н. Периодизация спортивной тренировки / В. Н. Платонов – К.: Олимп. Лит., 2013. – 624 с.
11. Платонов В. Н. Система подготовки спортсменов в олимпийском спорте. Общая теория и ее практические приложения: учебник тренера высшей квалификации / В. Н. Платонов. – К.: Олимп. лит., 2004. – 808 с.
12. Практикум по спортивной психологии / Под.ред. И. П. Волкова. – СПб., 2002.
13. Радзиевский А. Р. / Методические рекомендации по организации учебно-тренировочного процесса по вольной борьбе у женщин / А. Р. Радзиевский, З. Ю. Чочорай и др. К.: КГИФК – 1991 – 14 с.
14. Тотоонті І. 100 лет вольной борьбе: [посібник для тренера] – Владикавказ :ОЛИМП, 2005, - 200с.
15. Шахлина Л. Г. Медико-биологические основы спортивной тренировки женщин. / Л. Г. Шахлина – К.: Наукова думка, 2001. – 328 с.
16. Enoka R. M. Neuromechanical basis of kinesiology / R.M. Enoka. – Cleveland: Human Kinetics, 1994. – 446 p.

17. <http://ukrwrestling.com>
18. <http://unitedworldwrestling.org/database>
19. <http://wrestlingua.com/books>
20. www.ukrainejudo.com
21. www.intjudo.eu
22. www.sambo.net.ua
23. www.sambo-fias.org